

[Barsøe-Carnfeldt]

te en telefon for at ringe efter hjælp eller for at informere sin familie.

Besvarelse (14/1 83):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Ændringerne vedrørende modtager betaler samtaler i indlandet består udelukkende i, at der efter 1. 1. 1983 ikke længere kan føres sådanne samtaler fra mønttelefoner. Det er således fortsat muligt at få en telefonsamtale debiteret på et andet telefonnummer end bestillerens, herunder modtagerens telefonnummer. Forskellen i forhold til tidligere består i, at modtageren ikke spørges, om betaling accepteres. Post- og telegrafvæsenet og telefonselskaberne ekspederede i 1982 ca. 7.000 indenlandske modtager betaler samtaler. Det økonomiske tab på indenlandske samtaler som følge af svig er så beskedent, at det ikke har nogen praktisk betydning.

Antallet af modtager betaler samtaler udgjorde i 1981 ca. 100.000 til udlandet og ca. 118.000 fra udlandet.

Tabet på modtager betaler samtaler bestilt i udlandet til betaling i Danmark udgjorde i 1981 ca. 700.000 kr., og for første halvår af 1982 er tabet opgjort til ca. 500.000 kr. Omkring 95 pct. af tabet har kunnet henføres til modtager betaler samtaler fra mønttelefoner i USA til mønttelefoner i Danmark. Da afgiften for udenlandske samtaler deles mellem de to implicerede administrationer udgjorde post- og telegrafvæsenets tab halvdelen af de anførte beløb.

For at bringe misbruget til ophør er Danmark pr. 1. 10. 1982 ophørt med at ekspedere modtager betaler samtaler fra USA. I retningen Danmark-USA er det fortsat muligt at bestille modtager betaler samtaler.

De danske teleadministrationer overvejer at indføre en særlig identifikationstone for mønttelefoner. Såfremt en sådan løsning opnår international anerkendelse, vil det blive overvejet igen at tillade modtager betaler samtaler fra USA til Danmark.

For at imødekomme hovedsagelig erhvervslivets behov for at kunne telefonere fra udlandet til Danmark på kredit agter post- og telegrafvæsenet snarest at indføre et telefonkreditkort og søge aftaler truffet med udenlandske teleadministrationer om anerkendelse af disse kort.

Spm. nr. S 430

Til *undervisningsministeren (4/1 83)* af:

Poulsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om de informationer, forskningsleder ved AKF Palle Mikkelsen kommer med i Berlingske Søndag den 2. januar 1983 er korrekte, nemlig at der i 1982 var 12 elever pr. lærer, medens tallet otte år tidligere var 15?«

Besvarelse (13/1 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

I de tal, som er nævnt i artiklen af forskningsleder Palle Mikkelsen, er der ikke noget nyt, og jeg har allerede selv adskillige gange gjort opmærksom på, at det forholder sig, som det er oplyst i den nævnte artikel. Til uddybning skal jeg nævne, at der i folkeskolen i de sidste 8 år fra 1973-74 til 1981-82 er sket væsentlige standardforbedringer:

Den gennemsnitlige klassekvotient i 1.-10. klasser er faldet fra 20,0 til 18,6.

Antallet af elever pr. lærer er faldet fra 15,1 til 11,9.

Antallet af ugentlige lærerløntimer pr. elev er steget fra 1,75 til 2,25.

Spm. nr. S 432

Til *undervisningsministeren (4/1 83)* af:

Jytte Andersen (S):

»På tænker ministeren at imødekomme ønskerne om at friholde indvandrerne for den påtænkte deltagerafgift for deltagelse i specialundervisning for voksne?«

Begrundelse

Ministeren har bebudet en deltagerafgift for deltagelse i specialundervisning for voksne svarende til 10 pct. af lærerlønnen.

Blandt mange af de grupper, der rammes af denne afgift, er indvandrerne, der modtager undervisning i dansk for herboende udlændinge.

De vil ifølge oplysninger fra organisationerne skulle betale relativt store beløb for at tilegne sig et nødvendigt redskab for tilpasning i vort samfund – det danske sprog.

En almindelig vurdering må gå på, at indvandrerne påføres yderligere problemer, hvis afgiften gennemføres i den foreslåede form.